

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 4/2019
24.01.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., ..., чији је пуномоћник Јово Борић, адвокат из ..., ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 313/2018 од 27.12.2018. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 24.01.2019. године, без испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 313/2018 од 27.12.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач АА је 15.01.2019. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 313/2018 од 27.12.2018. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзања поступка у предмету Управног суда 25У 2544/18, као неоснован. Предлагач сматра да поступак неразумно дуго траје, јер се ради о поступку поводом тужбе због ћутања управе у предмету најнижег степена сложености. Истиче да има ... година живота, а да се предмет управног спора односи на пензију која је једини извор прихода предлагача. Предлаже да Врховни касациони суд укине ожалбено решење, утврди повреду права на суђење у разумном року предлагача, наложи поступајућем судији да приоритетно донесе одлуку, као и да предлагачу накнади трошкове поступка.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда 25У 2544/18 и Р4 у 313/18 утврђено је да је предлагач АА, у својству тужиоца, дана 17.02.2018. године, поднела Управном суду тужбу због ћутања управе против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекције фонда. Поднеском од 22.02.2018. године тужила је обавестила суд да није задовољна накнадно донетим решењем туженог од 07.02.2018. године, којим је одлучено о њеној жалби, те да тужбу проширује на то решење. Поступајући по налогу суда од 10.05.2018. године, тужила је уз поднесак од 18.05.2018. године доставила оригинал пуномоћја за заступање, а уз поднесак од 25.06.2018. године и раније одлуке првостепеног суда донете у истој правној ствари. Поступајући по захтеву суда од 23.03.2018. године, тужени орган је дана 18.04.2018. године доставио суду одговор на тужбу и списе предмета, али су списи враћени на захтев туженог органа ради доношења одлуке по захтеву поднетом првостепеном органу за признавање права на новчану накнаду за туђу помоћ и негу тужили. Из списка произлази да је управни поступак који је претходио управном спору покренут захтевом предлагача од 03.10.2017. године.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Полазећи од чињеница и околности овог случаја, Врховни касациони суд налази да је правилно поступио Управни суд када је одбио приговор предлагача ради убрзања поступка у предмету тог суда 21У 2544/18, јер управни спор који је покренут због ћутања управе траје непуних годину дана, а тужени орган је непосредно пред подношење тужбе донео управни акт по жалби тужиле и тужила је тужбу проширила на новодонети акт. Управни суд је предузимао радње по поднетој тужби у циљу њеног уређења и допуне достављањем додатних доказа и прибавио је списе предмета неопходне за доношење одлуке о тужби, али је списе морао да врати на захтев туженог органа јер су били неопходни за решавање другог захтева тужиле који се односи на признавање права на новчану накнаду за туђу помоћ и негу. Према правном ставу Врховног касационог суда, ефикасно поступање суда у управном спору не искључује оцену временског аспекта управног поступка који представља интегрални део поступка решавања о праву предлагача. Међутим, у овом конкретном случају, управни поступак је покренут захтевом предлагача од 03.10.2017. године, а приговор ради убрзања

поступка у управном спору је поднет 22.11.2018. године, па укупно трајање управног поступка и управног спора за сада не оправдава потребу налагања приоритетног решавања предмета, без обзира на то што је предлагач АА у позним годинама живота. Предлагач је корисник породичне пензије и у току поступка заштите права на суђење у разумном року није пружила доказе о томе да је решавање њеног захтева за доношење решења о извршеном усклађивању пензије за 4,21% од егзистенцијалног значаја који изискује нарочиту хитност у поступању.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 17. ст. 1. и 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива решења.

Врховни касациони суд је одбио и захтев предлагача за накнаду трошкова поступка применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку у вези са чланом 30. Закона о ванпарничном поступку, имајући у виду да предлагач није успео у поступку по жалби. Стога је одлучено као у ставу другом диспозитива.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић